

[Finansministeren.]

Det ærede Medlem Hr. Norlev kritiserede, at man giver en for høj Rente af de Penge, der inddrages til Staten gennem korte Statslaan af forskellig Art, og udtalte i denne Forbindelse den mere almindelige Bemærkning, at Renten maatte ned. Jeg maa dertil svare, at Renten af disse korte Statspapirer jo er meget lav, ikke mindst i Forhold til, hvad vi har kendt af Rentesatser her i Landet før Krigen. Det samme gælder i øvrigt Øjeblikkets Renteniveau som Helhed; vi skal jo helt tilbage i 90erne for at finde en Rente, der er saa lav som den, man har for Øjeblikket. Nu ved jeg ikke, hvad det ærede Medlem nærmere tænker, naar han siger, at Renten skal ned. Jeg ved ikke, hvor langt han vil ned. Jeg maa sige, at det undrer mig en lille Smule, at det ærede Medlem farer saa stærkt frem i dette Stykke, og jeg spørger mig selv, om det nu ogsaa er helt vel gennemtænkt. Saa vidt jeg ved, hører det ærede Medlem til det Parti her i Salen, som med størst Iver holder paa Indskrænkning og helst Afskaffelse af Statsregulering i det økonomiske Liv. Det har som nødvendig Forudsætning, at man ikke presser Renten for langt ned. Naar den kommer under en vis Grænse, vil den medføre stærk Tendens til Investering af alle mulige Arter. Det giver for stor Import; saa maa vi have Importregulering; det giver Vareknaphed, saa maa man have Prisregulering, Rationering og Investeringskontrol o. s. v. Den sikre Vej til en vidtgaende Planøkonomi er at trække Renten ned og ned uden Grænse. Jeg vilde derfor ikke være blevet forbavset, hvis det f. Eks. havde været det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, der havde sagt, at vi skal have Renten ned og ned; men jeg kan ikke tro, at det er helt vel gennemtænkt, naar det kommer fra det ærede Medlem Hr. Norlev.

Det ærede Medlem Hr. Paul Holt kom ind paa Spørgsmaalet om Grænsegendarmeriets Forhold og bad mig om en Redegørelse for, hvilken Stilling Ministeriet tænker sig dette Korps skal have i Fremtiden, idet han bl. a. ogsaa omtalte Grænsegendarmeriets Stilling til Militæret. Spørgsmaalet har endnu ikke været drøftet i Ministeriet, men jeg er klar over, at det snart maa frem til Afgørelse.

Grænsegendarmeriet har siden sin Oprettelse for over 100 Aar siden været organiseret som et Toldbevogtningskorps, og i de for Korpsset gældende Instruktioner hedder det, at det er Mandskabets Pligt at vaage over, at Toldbesvigelser ikke finder Sted, at bistaa lokale Toldtjenestemænd i

Udførelsen af deres Tjenesteforretninger samt at udføre de det med Hensyn til Politivirksomheden paahvilende Pligter. I denne Henseende kan jeg sige, at naar Korpsset ved Siden af sin toldmæssige Opgave har faaet overdraget forskelligt Arbejde for Politiet, navnlig ved de saakaldte sekundære Overgangsveje og ved visse Landingsbroer, hvor Korpsset ved Siden af Vagttjenesten tillige varetager Paskontrol, har man dermed imødekommet et ogsaa fra Rigsdagen fremsat Ønske om Forenkling af Tjenesten ved Grænsen. Disse Funktioner udgør dog stadig kun en mindre væsentlig Del af Korpssets Tjeneste, der hovedsagelig er og bliver selve det toldmæssige Opsyn. Et saadant Grænsetoldkorps, der nødvendigvis maa staa under Ledelse af Toldvæsenet, vil ikke kunne undværes. Enhver Svækkelse af Toldkontrollen ved Grænsen vil have den alvorligste Konsekvens for den forsvarlige Gennemførelse af de Opgaver, der paahviler Toldvæsenet.

Med Hensyn til Korpssets Forhold til Militæret blev det i 1935 efter Forhandling med Krigsministeriet og i øvrigt i Fortsættelse af tidligere bestaaende Aftaler bestemt, at Grænsegendarmeriet under en eventuel Mobilisering eller under overhængende Krigsfare skulde underlægges Krigsministeriet. Denne oprindelig i 1906 truffene Ordning kom dog ikke til at træde i Kraft i April 1940, det Tidspunkt, det ærede Medlem talte om, da den i det lange Løb maatte anses for utaalelig for Personalet, der nu var blevet ældre Folk, henhørende under Militærets 25de—30te Aargang, næsten alle sammen Familieforsørgere med Børn. Efter Forhandling med Krigsministeriet udstedtes den Ordre, at Korpsset i Tilfælde af Grænseoverskridelse hurtigst muligt og uden at skyde eller paa anden Maade indlade sig i Kamp skulde trække sig tilbage bag de militære Enheder og give disse Underretning. De tidligere Aftaler hvilede paa strengt fortrolige Instruktioner og var i sin Tid ikke publiceret for det store Antal Gendarmer langs hele Grænsen. Først i 1941 gav man en Meddelelse til Korpssets Personale om Forholdet over for Militæret.

Om en Tilbagevenden til Aftalerne af 1935 er mulig, kan jeg ikke bedømme i Øjeblikket, men herom maa der, naar Forholdene er mere afklarede, optages nye Forhandlinger.

Det ærede Medlem spurgte dernæst om, hvad der var foretaget mod Kaptajn Ørsted Petersen, mod hvem der var rejst Klage for at have hjulpet Tyskerne med at arrestere Grænsegendarmerne i Forbindelse med Be-